

בעזהש"ת

לחזות בנועם

עניינים המתבארים במאמר

קריעת ים סוף - הסתלקות הדעת

אסור לחקור בסוד קריעת ים סוף

מוחזן דקטנות מביא קושיות וכפירות

צריך לחפש אחר האמת

גליון סא • בשלח • תשפ"ה

ז"ל על-ידי חבורת נועם ה' דהסידוי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

וְרָאוּ לָנוּ לְהוֹדוֹת מְאֹד לְהַשֵּׁם יְתִבְרַךְ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ,
אֲשֶׁר הִבְדִּילָנוּ מִן הַתּוֹעִים הָאֵלֶּה וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת,
וְהָאִיר עֵינֵינוּ לְהִסְתַּכֵּל עַל הָאֱמֶת, עַד שְׁזַכֵּנוּ לְהֶאֱמִין
בָּהּ וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו
מתוך מעינות דברי קדשו של
הרה"ק מוהר"ר נתן מברסלב זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלכות

לכל הערה הארה תגיבה או הצעה נא להשאיר הודעה
בקר הקהילה 'טעם השם' #9 02.581.3308
או לפנת לי: lb1877300@gmail.com
וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתובת הנ"ל
להרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתובת הנ"ל

מאמר אמרי נועם

'זיאמינו בה' ובמשה עבדו' איך זוכים לאמונה

לבוא לאמונה הוא ע"י חיפוש אחר האמת - להתרחק מחקירות ולהתדבק באמונה פשוטה - עיקר האמונה הוא רק להאמין בפשיטות כפי מה שקבלנו מאבותינו הקדושים - גם היום צריך לחפש אחר האמת ואז יגיע לאמונה - בקריעת ים סוף סלקו בני"י את הדעת וסמכו רק על אמונה עד שגם הים שהוא הדעת נתהפך ליבשה שהוא אמונה - כשמתגבר מוחין דקטנות צריכים לברוח מכל מיני קושיות

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה מַה תַּצַּעַק אֵלַי דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִסְעוּ (שמות יד, טז).

אי אפשר לבוא לאמונה רק ע"י שמחפשים אחר האמת

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (תורה ז) וז"ל אי אפשר לבוא לאמונה אלא על-ידי אמת, כמובא בזהר (בלק קצח): "והיה צדק אזור מתניו ואמונה" וכו' (ישעיהו י"א) - הינו צדק, הינו אמונה, ואמרו שם: 'אמונה אתקריאת, כד אתחבר בה אמת', עכ"ל הק'.

אם יסתכל על האמת יזכה להבין שראוי לו להאמין

ובליקוטי הלכות (הל' פסח הל' ז) מבאר והכלל, שפשהאדם רוצה לזכות לאמונה

שְׁלֹמֹה בָּה' יִתְבָּרַךְ וּבְצַדִּיקֵי הָאֱמֶת וּבְאֲנָשִׁים כְּשֵׁרִים בְּאֱמֶת, צָרִיךְ לוֹ לְהִסְתַּכֵּל עַל הָאֱמֶת לְאֱמוּנָתוֹ וְלֹא יִטְעֶה אֶת עַצְמוֹ כִּלְכַל, רַק יִסְתַּכֵּל עַל הָאֱמֶת בְּאֱמֶת, וְאִזּוֹ בּוֹדֵאֵי יִזְכֶּה לְאֱמוּנָה שְׁלֹמֹה, כִּי אֶף־עַל־פִּי שְׁלֹא יִזְכֶּה לְהִבִּין הַדָּבָר הַיָּטִב בְּדַעְתּוֹ, אֶף־עַל־פִּי־כֵן אִם יִסְתַּכֵּל עַל הָאֱמֶת לְאֱמוּנָתוֹ יִזְכֶּה לְהִבִּין בְּדַעְתּוֹ שְׂרָאוֹי לוֹ לְהֶאֱמִין, לְמֹשֶׁה, בְּעֵקֶר הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, לְהֶאֱמִין בְּהִשְׁמֵי־יִתְבָּרַךְ וּבְתוֹרָתוֹ הַנְּתוּנָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, בְּכַתֵּב וּבְעַל פֶּה וּבְהַשְׁגָּחְתּוֹ הַפְּרָטִית וְכוּ', אֶף־עַל־פִּי שְׂיֵשׁ כְּמֵה דְעוֹת זְרוֹת וּנְפֻסְדוֹת שֶׁל הַמְּחַקְרִים וְהַפְּיֻקוּרְסִים, עַד שֶׁכְּמֵה מַגְדוּלִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִתְפָּסוּ בָּהֶם, וְקִצְתָם אוֹמְרִים דְעוֹת זְרוֹת שֶׁל כְּפִירוֹת שֶׁל שְׁטוֹת וְהַבְּלֵי הַמוֹפְתִים הַנּוֹרָאִים, כְּמוֹבָא בְּסַפְרֵיהֶם, אֲשֶׁרֵי מִי שְׂזוּכָה לְבָלֵי לְהִסְתַּכֵּל בָּהֶם כִּלְכַל].

**כשמסתכל על האמת יבין שכל הניסים ונפלאות
שעשה השי"ת עמנו היה בגשמיות כפשוטו ממש**

אָבֵל אֶף־עַל־פִּי־כֵן מִי שְׂרוּצָה לְהִסְתַּכֵּל עַל הָאֱמֶת לְאֱמוּנָתוֹ כְּפִי הַמְּקַבֵּל בְּיַדֵּינוּ מְדוּר לְדוּר, יְבִין וַיִּדַע בְּאֱמֶת שְׁכָל הַנְּסִים וְהַמוֹפְתִים הָיוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת, כְּמִבְאָר בְּהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּבְנִבְיָאִים וּבְכַתוּבִים וּבְתַלְמוּד בְּבַלְי וִירוּשְׁלַמִי וּמְדַרְשִׁים, כִּי הִשְׁמֵי־יִתְבָּרַךְ הוֹצִיאָם מִמִּצְרַיִם בְּנְסִים נְפִלְאִים בְּגִשְׁמִיּוֹת, שְׁנַעֲשָׂה מֵהַמַּיִם דָּם לְמִצְרַיִם וּלְיִשְׂרָאֵל הָיָה מַיִם, וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה בְּשָׂאֵר הַמִּכּוֹת, וְקָרַע לָנוּ אֶת הַיָּם וְהַעֲבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בְּחֶרֶבָה וְהַמִּצְרַיִם רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם וּנְשָׁקְעוּ בּוֹ בְּפִקְדוֹתוֹ וּבְגִזְרָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהָיָה עֲשׂוֹר נְסִים נּוֹרָאִים עַל הַיָּם, כְּמִבְאָר בְּמְדַרְשִׁים וּבְגִמְרָא, וְכֵן שְׂאֵר הַנְּסִים הַנּוֹרָאִים "לְכָל הָאוֹתוֹת וְהַמוֹפְתִים וְהַמּוֹרָא הַגְּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה מֹשֶׁה לְעֵינֵי כָל יִשְׂרָאֵל" (דְּבָרִים לז, יב), שְׁהוֹרִיד אֶת הַמָּן אֲרַבְעִים שָׁנָה רְצוּפִים, הַנִּשְׁמַע כְּזֹאת אוֹ הַנְּרָאָה כְּמוֹהוּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שֵׁם פְּסוּק לז): "כִּי שְׂאֵל נָא לְיָמִים רֵאשֻׁנִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנֶיךָ הַנְּהִיָּה כְּדָבָר הַזֶּה, הַנִּשְׁמַע כְּמוֹהוּ, הַשְּׁמַע עִם" וְכוּ'.

ראוי להודות מאד על שהשי"ת הבדילנו מן התועים
ואנו מאמינים בהשי"ת ובמשה עבדו

וכן המופתים הנוראים אשר היה אחרי כן בכל דור ודור, בימי יהושע שהעמיד החמה בעולם, עד שנתפרסם שמעו בכל העולם, ושאר הנסים והנפלאות המבארים בספרי המקרא ובדברי רבותינו ז"ל, והצלת חנניה מישאל ועזריה מכבשן האש ודניאל מגוב אריות, ומפלת המן שנתהפך מהפך אל הפך, שבתחלה הרג אשתו מפני אוהבו המן, ואחר כך נתהפך מהפך אל הפך, שהרג המן מפני אסתר, ומרדכי נתעלה ונתגדל במקומו וכו', כמו שכתוב (אסתר ט, א): "ונהפך הוא" וכו', וכיצא בזה שאר הנסים הנוראים שעשה השם יתברך לאבותינו ולנו בנגלה ובנסתר, אף-על-פי שיש אפיקורסים המכחישים בהם בדרכי שטות והבל, אבל מי שרוצה להסתכל על האמת לאמתו יראה בעיניו כי הבל יפצה פיהם ואין צריכים לדחותם, כי השקר והשטות נופל ממילא, והאמת עד לעצמו, וראוי לנו להודות מאד להשם יתברך כל ימי חיינו אשר הבדילנו מן התועים האלה ונתן לנו תורת אמת, והאיר עינינו להסתכל על האמת, עד שאבינו להאמין בה' ובמשה עבדו עד היום הזה.

גם עכשיו אם יסתכל על האמת יבין שראוי לו
להאמין בהשי"ת ובצדיקים האמיתיים

וכמו כן עכשיו אם ירצה האדם להסתכל על האמת לאמתו ולא יטעה את עצמו, בודאי יזכה לידיע האמת ויבא לאמונה שלמה, כי אמונה תלויה באמת, הינו כשרוצה לזכות לאמונה שלמה צריך לו להסתכל רק על האמת, ולהיות חפץ באמת תמיד, ולבלי להוציא שום דבר שקר מפיו ולבלי לרמות את חברו, ומכל שכן שלא להטעות את עצמו, רק יסתכל על האמת לאמתו, ואז יבין

שְׁבוּדָאֵי רָאוּי לֹו לְהֶאֱמִין בְּהַשְׁמֵי־יִתְבַּרְךָ וּבְהַצְדִּיקִים אֲמַתִּיִּים, אַף־עַל־פִּי שֵׁישׁ לֹו כְּמָה קִשְׁיֹוֹת וּבִלְבוּלִים שְׁאִינוּ יָכוֹל לְתַרְצֵם, אָבֵל אַף־עַל־פִּי־כֵן יָבִין מִרְחוֹק שְׂרָאוּי לֹו לְהֶאֱמִין בְּהַשְׁמֵי־יִתְבַּרְךָ וּבְהַצְדִּיקִים אֲמַתִּיִּים.

צריכים לסלק את הדעת לגמרי ולסמוך רק על אמונה שקבלנו מאבותינו

זֶה בְּחִינַת קְרִיעַת־יַם־סוּף, כִּי עָקַר קְרִיעַת־יַם־סוּף הָיָה עַל־יְדֵי אֲמוּנָה, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י עַל פְּסוּק (שְׁמוֹת יד, טו): "מָה תִצְעַק אֵלַי" וְכו' - 'כְּדָאֵי הֵם וְהָאֲמוּנָה שֶׁהָאֲמִינוּ בִּי וַיִּצְאוּ, לְקַרְעַ לְהֵם אֶת הַיָּם', כִּי אֲמוּנָה בְּעֶצְמָהּ הוּא בְּחִינַת קְרִיעַת יַם־סוּף, בְּחִינַת (תְּהִלִּים טו, ו): "הַפֶּה יָם לִיבְשָׁה", כִּי עָקַר הָאֲמוּנָה הַשְּׁלֵמָה הוּא לְסַלֵּק דַּעְתּוֹ לְגַמְרֵי כְּאֵלוֹ אֵין לֹו שׁוּם דַּעַת, וְלִסְמוֹךְ עַל הָאֲמוּנָה לְבַד שֶׁקִּבְּלֵנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, וּבְזֶה יִנְצַל מִכָּל מִינֵי קִשְׁיֹוֹת וְחֻקִּירוֹת וּמְבוּכוֹת, כִּי אֵין לֹו שׁוּם מְבוּכָה וְקִשְׁיָא בְּעוֹלָם שֶׁיִּבְלַבֵּל אוֹתוֹ, מֵאַחַר שֶׁמְסַלֵּק דַּעְתּוֹ כְּאֵלוֹ אֵין לֹו שׁוּם שְׂכָל כָּלָל, וְסוּמְךָ רַק עַל אֲמוּנָה לְבַד, כִּי בְּאֲמַת דַּעְתָּנוּ אֵין וְאָפֶס מִמֶּשׁ כְּנֶגֶד דַּעַת אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אֲבָרְהָם יִצְחָק יַעֲקֹב וּמֹשֶׁה וְכו' וְכָל הַצְדִּיקִים שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר מֵאֲזַ וְעַד עַתָּה, וְצָרִיכִין אָנוּ לְסַמְךָ רַק עֲלֵיהֶם אֲשֶׁר הוֹרִישׁוּ לָנוּ אֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר הִיא חַיִּינוּ וְאַרְךָ יְמֵינוּ, וּלְבַטֵּל דַּעְתָּנוּ לְגַמְרֵי וְלִסְמוֹךְ רַק עַל הָאֲמוּנָה אֲשֶׁר נָטְעוּ בָּנוּ בְּחַסְדֵי ה'.

קריעת ים סוף היה ע"י שכלל ישראל סלקו את הדעת וסמכו רק על אמונה עד שגם בגשמיות נתהפך הים לייבשה

וְיִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים (חֲלִין ז, ט), עַל־יְדֵי שֶׁזָּכוּ אֲזַ לָזֶה, שֶׁבְּטָלוּ דַּעְתָּם לְגַמְרֵי וְסִמְכוּ רַק עַל אֲמוּנָה, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה זָכוּ אַחַר כֵּן לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבְּנוּ ז"ל

(ליקו"מ סימן כג) על פסוק (דברים לב, ו): "עם נבל ולא חכם" - 'עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו' (תרגום שם), עם שקבלו התורה ולא התחכמו], שסלקו דעתם לגמרי ובטלו שכלם מפל וכל וסמכו רק על האמונה, כמו שכתוב (שמות יד, לא): "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", על ידי זה זכו אז לקריעת ים סוף, כי קריעת ים סוף בחינת "הפה ים ליבשה", הוא ממש בחינה זו, שמשלקין מימי הדעת לגמרי וסומכין רק על האמונה, שהיא בחינת יבשה וארץ, בחינת (תהלים לז, א): "שכן ארץ ורעה אמונה", כי הדעת הוא בחינת מים, כמו שכתוב (ישעיה יא, ט): "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", אבל ישראל עם קדוש אין משתמשין עם הדעת, כי אם כשהדעת בקדשה ובטהרה, שיכולין לזכות על ידו לאמונה יתרה, כי הם ממשיכין כל מיני דעת ושכל לתוך בחינת אמונה שזה עקר הקדשה, ועל ידי זה עקר קיום העולם שעומד על אמונה, כמו שכתוב (תהלים לג, ד): "וכל מעשהו באמונה", וכמו שדרשו רבותינו ז"ל (מכות כד): 'עד שבא חבקוק והעמידן על אחת (חבקוק ב, ד) וצדיק באמונתו יחיה'.

וזהו בחינת קריעת ים סוף, כי ישראל על ידי שזכו לאמונה כזו, שסלקו דעתם, שהוא בחינת מים וסמכו על אמונה לבד, שהוא בחינת ארץ, על ידי זה זכו שנעשה להם הנס גם בגשמיות שנתהפך מים ליבשה, כי המים ברחו מפניהם ונתהפכו ליבשה, בזכות שגם הם מסלקים תמיד מימי הדעת בפני האמונה, שהיא בחינת יבשה וארץ.

בסוד של קריעת ים סוף דהיינו בשעת מוחין דקטנות אסור לשאול ולנסות את השי"ת

וזהו סוד מה שכתוב בזהר הקדוש (בשלח נב): ובכננות (פריעץ חיים, חג המצות, פרק ח) על סוד קריעת ים סוף: בהווא מלה בדבר ההוא, לא תשאול ולא תנסה את ה', שהוא סוד מוחין דקטנות, שאז אי אפשר להמשיך היחוד כי אם על ידי

עתיקא, עין שם, הינו, כי אז בשעת קריעת ים־סוף היו ישראל נתונים בצרה גדולה בגשמיות ורוחניות, כמבאר הרבה בדברי רבותינו ז"ל (שמות רבה כא, ה). ועקר פל הצרות נמשכין מבחינת מחין דקטנות, שהם בחינת דינים, שמשם אחיזת הקלפות המצוין לישראל, חס ושלום, ועקר הקלפות הם הכפירות הנאחזים במחין דקטנות ביותר, כי מחמת שהמח בקטנות יותר אזי כל חקירה וקשיא גדולה מדעתו מאד, עד שאינו יכול לישובה, אף על־פי שבאמת הקשיא הזאת היא שטות גדול למי שיש לו מח גדול באמת, אבל מחמת קטנות מחו נדמה לו לקשיא גדולה, ולא זו אף זו, שמחמת שמחו יונק ממחין דקטנות, על־ידיזה מתגרין בו הקלפות, חס ושלום, עד שיש לו תאוה גדולה לחקר ולכנס בחקירות והוא עושה מהפך אל הפך, כי לפי קטנות מחו היה ראוי לו לברח אפלו מחקירה קלה שבקלות, ולא די שאינו מכיר את מקומו, אף גם הוא רוצה לכנס בחקירות גדולות, שאפלו גדולים ממנו אינם יכולים לכנס לשם.

**כל הצרות נמשכים מקליפת הכפירה שנאחזים באדם
בשעה שנמצא במוחין דקטנות**

ומזה באים כל הכפירות והמבוכות של כל המחקרים, מחמת שאינם מכירים את מקומם ונדמה להם שיש להם מח גדול, על־ידי שבאים על כמה חכמות והמצאות בעניני העולם, אבל אינם יודעים שכל אלו החכמות נמשכין רק ממחין דקטנות, ועדין לא התחילו ליגע כלל בשום מח הנמשך ממחין דגדלות, והם רוצין לכנס בחקירות גדולות, כי כה טבע המחין דקטנות, כי מי שיש לו מח גדול הוא יודע ומבין ומשיג באמת שאי אפשר להבין דרכי ה' ממשיך על עצמו אמונה אמתית, אבל מחמת קטנות המחין, ששם נאחזין הקלפות, שהם בחינת כפירות, על־ידיזה נדמה להם שהם חכמים ונכנסים בחקירות, עד שנופלים במבוכות גדולות שכל הצרות נמשכין משם, כי כל הצרות נמשכין רק מבחינת הקלפות שהם הכפירות הנאחזין במחין דקטנות, וזה היה בחינת כל הצרות

שָׁהִיו לְיִשְׂרָאֵל בְּשַׁעַת קְרִיעַת־יַם־סוּף שֶׁהָיוּ נִתְּוֵנִין אֲזַ בְּצָרָה גְדוֹלָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שיר השירים ב, יד): "יוֹנְתִי בְּחֻגֵי הַסֶּלַע בְּסִתְרֵי הַמְּדֻרָּגָה וְכוּ' הֲרֵאִינִי אֶת מְרֵאִיָּה" - לְמִי אֶת פְּנֹנָה בְּעַת צָרָה (רש"י שם).

כשמתגברים המים הזדונים שהם הכפירות צריכים לקפוץ לתוך אמונה

וְעַקְר הַנֶּסֶךְ שֶׁל קְרִיעַת־יַם־סוּף הָיָה, עַל־יְדֵי שֶׁזָּכּוּ אֲזַ לְסַלֵּק דַּעְתָּם לְגַמְרֵי רַק לְצַעֵק אֶל ה' וּלְהִתְחַזֵּק בְּאֱמוּנָה לְבַד, וְקַפְצוּ לְתוֹךְ הַיָּם עַל סִמּוֹ אֱמוּנָה לְבַד, וְעַל־יְדֵי־זֶה סִלְקוּ מֵהֶם אֲחִיצַת הַקְּלֹפוֹת, שֶׁהֵם הַכְּפִירוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַמַּיִם הַזְּדוֹנִים הַנֶּאֱחָזִים בְּמַחֲוִין דְּקִטְנוּת, כִּי הַמְּשִׁיכּוֹ עֲלֵיהֶם אֹרֵךְ הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה מַעֲתִיק דַּעְתִּיקוֹ, שֶׁזֶה עַקְר בְּחִינַת קְרִיעַת־יַם־סוּף, וְזֶהוּ 'בְּהֵוֵא מְלָה לֹא תִשְׁאַל וְלֹא תִנְסֶה', כִּי עַקְר סוּד קְרִיעַת־יַם־סוּף הוּא לְבָרַח מִחֻקִּירוֹת וּמְבוּכוֹת שֶׁאֲסוּר לְכַנֵּס בָּהֶם, שֶׁהֵם נִמְשָׁכִין מִמַּחֲוִין דְּקִטְנוּת שֶׁצְרִיכִין רַק לְבָרַח מֵהֶם, בְּבְחִינַת (שמות ד, א): "וַיִּנְס מוֹשֶׁה מִפְּנֵיו", כִּי הֵם זֶה־הַמַּת הַנֶּחָשׁ, וַיִּשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי שְׂבוּרְחִין מִמְבוּכוֹת אֵלּוֹ וּמִתְחַזְּקִין בְּאֱמוּנָה לְבַד, עַל־יְדֵי־זֶה זֹכִינ׳ לְהַפֵּךְ יָם לַיְבֻשָׁה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת קְרִיעַת־יַם־סוּף.

פניני נועם

השירה על הניסים נעשה ע"י
שממשיכים השירה של העוה"ב
לעולם הזה

אז ישיר מושה' וכו' (שמות טו, א).

כל השירות הם נמשכין מבחינת עלמא דאתי, שאז יתער שיר בעלמא, כמו שכתוב בזהר הקדוש (כי תצא רפד), בבחינת: "אז ישיר מושה" (שמות טו, א) - 'שר' לא נאמר, אלא 'ישיר', מכאן שעתיד לשיר לעולם הבא (סנהדרין צא), כי עקר השירה מבחינת עולם הבא ש'אז ישיר מושה' וכו', כי אז יתער שיר בעלמא, ומשם נמשכין כל השירות לעולם הזה שמשוררין ומזמרין על הגסים, כי כל הגסים נעשין על-ידי שהשם-יתברך ממשיך בחינת השגחה מסוף העולם מעולם הבא לזה העולם, ואזי פשנעשה הגם אנו ממשיכין גם בן בחינת שירה מעולם הבא לזה העולם, וזה בחינת כל השירות של הגסים.

(ליקוטי הלכות הל' נטילת ידים שחרית הל' ב' טז)

משה רבינו הכניע עמלק ע"י שהרים
את הידיים להשי"ת לידע שהכל ע"י
השגחה לבד

וְהָיָה פֶּאֶרְשֵׁי יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגִבֹר יִשְׂרָאֵל וּכְאֲשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ וְכוּ' (שמות ז', י"א).

וְזֶה בְּחִינַת (שמות ז', י"א): "וְהָיָה פֶּאֶרְשֵׁי יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וְגִבֹר יִשְׂרָאֵל וּכְאֲשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ" וְכוּ' הַנֶּאֱמָר בְּמִלְחַמַת עַמְלֵק, כִּי עַמְלֵק הוּא כְּלָלוּת כָּל הָעִבּוּרִים וְהַסְטֵרָא אַחֲרָא, בְּחִינַת (פְּמִדְבָר כ"ד, ב): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֵק", וְעַמְלֵק הָיָה כּוֹפֵר בְּעֵקֶר, וְתָלָה הַכֹּל בְּטַבַּע, חֵם וְשָׁלוֹם, וְהָיוּ מְחַשְׁבֵּינֵי הַשְּׁעוֹת בְּאִיצְטְרוֹלִיגָאָה שְׁלֵהֶם, כְּמוֹ שְׂמוּבָא בְּפִרוּשׁ רִש"י (שמות ז', י"ב), וְעַל־כֵּן עֵקֶר הַכְּנָעוּתוֹ עַל־יְדֵי הַרְמַת הַיָּדִים, שְׁמַרְיֹמִין הַיָּדִים, כ"ח פְּרָקוֹן שְׁפִינִים אֶל הָרֵאשׁ, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים קל"ד, ב): "שָׂאוּ יְדֵיכֶם קִדְשׁ", הֵינּוּ שְׂמֹנְבִיהִין הַיָּדִים, כ"ח פְּרָקוֹן, אֶל הַדְּעַת, לִידַע שֶׁהַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי הַכֹּל בְּרֵא הַשָּׁמַיִם יִתְבָּרַךְ בְּכ"ח אֲתוּוֹן, שֶׁהֵם בְּחִינַת כ"ח פְּרָקוֹן, וְהוּא מְחִיָּה וּמְקִיָּם הַשָּׁמַיִם וְכָל צְבָאָם וְהָאָרֶץ וְכוּ' בְּהַשְׁגָּחָתוֹ לְבַד, וְאִין שׁוּם טַבַּע וּמְעַרְכַת הַשָּׁמַיִם כְּלָל, וְאִין נִכְנַע עַמְלֵק וְהַסְטֵרָא אַחֲרָא, וְזֶה בְּחִינַת (שמות ז', י"ב): "וְהָיָה יָדָיו אֲמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ", כִּי עֵקֶר הַכְּנָעוּת עַמְלֵק עַל־יְדֵי אֲמוּנָה בְּהַשְׁגָּחַת הַשָּׁמַיִם יִתְבָּרַךְ, שְׁנִמְשָׁד עַל־יְדֵי הַרְמַת הַיָּדִים.

(ליקוטי הלכות הל' נטילת ידים שחרית הל' ב' א)